

L'OPINIÓ

Any V - Número 448 • BARCELONA • Dimecres, 9 de novembre de 1932
Preu: 10 cèntims

EL DISCURS DEL SENYOR LERROUX

El senyor Lerroux, que no ha gosat atacar l'Esquerra pel seu compte, el seu discurs de l'Olympia, s'ha valgut, en canvi, del recurs de llegir tot el que a propòsit d'ella han dit darrerament Marcellí Domingo, Amadeu Hurtado, Nicolau d'Olier i Martí Esteve.

Atac vergonyant el de Lerroux; atac que per la seva mateixa forma, perd tota eficàcia; atac que demostra que el senyor Lerroux no té arguments per atacar-nos. L'argücia de dir: —Heus ací el que diu Tal: Heus ací. Jo no vull dir que sigui cert; jo no m'en faig solidari. Però escolteu què diuen a l'Esquerra—és una argücia de polític de quarta classe. Tots els arguments que el senyor Lerroux emprés per a combatre l'Esquerra—i no cal dir que en tant que partit de govern és vulnerable i ha incorregut en faltes que el senyor Lerroux podria retreure—indrien molta força pel fet d'ésser emprats per Lerroux, pel cap del Partit Radical, per un home asseynat com a futur cap del Govern de la República.

L'atac, en aquest cas, seria molt més eficaç. La valentia d'atacar directament i augmentaria la força. Ara, en canvi, l'atac de baix, utilitzant els arguments emprats per persones de categoria política inferior a ell, no solament no fa cap dels efectes que ell es proposava produir, sinó que rebatxa i tot la categoria del senyor Lerroux. Un home com el senyor Lerroux té obligació de combatre amb armes pròpies, i si ho fa amb armes llogades, es rebatxa.

Però el senyor Lerroux sap que l'Esquerra és l'únic partit català que ha estat lleial al seu ideari, tant a Catalunya, com dins la política general de la República. I el senyor Lerroux diu que ell guarda els màxims respectes pels partits que serveixen noblement els seus ideals. Encara s'hauria demostrat més respectuós si hagués prescindit de recollir tot el que han dit de l'Esquerra les persones que l'ataquen perquè s'han sentit ferides en els seus interessos polítics.

Una afirmació ha fet el senyor Lerroux, al pas de la qual hem de sortir. S'ha adreçat als "no catalans" i els ha dit: "Los que no habéis nacido en Cataluña no inclinéis la frente ante los nacidos en esta tierra, como si fuérais ciudadanos de segunda clase". I després, encara més concretament: "Yo me pregunto en esta hora solemne: ¿Será posible que vosotros, aragoneses, valencianos, gallegos, murcianos, andaluces, hombres nacidos en todas las regiones de España, el próximo día 20 permanecáis indiferentes en vuestras casas o vayáis a dar vuestro voto a aquellos que os consideran ciudadanos de segunda clase?"

Això el senyor Lerroux no té dret a dir-ho. Aquest argument per a caçar vots, el senyor Lerroux avui no pot emprar-lo, perquè és un argument poc noble.

Perquè estem en República, que és règim de llibertat i no d'opressió, tots els ciutadans són iguals, i no n'hi ha ni de primera ni de segona classe. Dèiem en les nostres campanyes d'abans del 12 d'abril, i no hem canviat ni canviarem de parer, que ens sentíem germans de tots els homes que tinguessin sentiments liberals, parlessin com parlessin, perquè el nostre ideari és universalista i es fon dins un anhel de vasta solidaritat humana. Dèiem més: Dèiem que ens sentíem sempre més germans d'un home liberal de Múrcia que d'un català reaccionari.

Trucs electorals no, senyor Lerroux. El nostre orgull és haver estat votats el 12 d'abril i el 28 de juny de 1931, per homes de totes les terres d'Espanya que no parlaven català, però que se sentien interpretats dins la nostra doctrina.

Per això, aquest recurs d'introduir en la candidatura radical representants dels centres regionals instal·lats a Catalunya, no li donarà al Partit Radical cap vot de més dels que tenia, almenys de les persones que tenen un mil·límetre de criteri. El paisanatge no és cap raó per a decidir a votar una candidatura. El murcià, el valencià, l'aragonès, el galleg, l'andalús que se sentin identificats pel programa del Partit Radical, el votaran per això, per aquesta identificació, no pas perquè en la candidatura hi figuri un paisano, un home de la seva terra. I el murcià, el valencià, l'aragonès, el galleg o l'andalús als quals el programa del Partit Radical no els digui res, i en canvi se sentin identificats amb el programa comunista, d'Esquerra, de la Lliga o del Partit Federal, votaran la candidatura del respectiu partit amb el qual se sentin solidaritzats, i no votaran la del Partit Radical, encara que hi tinguin un paisano.

I això ha d'ésser així, perquè si esdevingués altrament, donaria una idea molt pobre dels "no catalans" perquè demostraria que són persones sense cap vibració espiritual, cosa que no és certa.

Ací, senyor Lerroux, no hi ha ciutadans de primera ni de segona classe. Hi ha una igualtat de drets, per damunt dels idiomes, i hi ha un noble esperit de convivència, i un respecte mutu per totes les idees.

Potser enllac com a Catalunya, els no catalans són tan sensibles a les realitats polítiques, i això es comprèn perquè Catalunya ha estat sempre terra d'inquietuds, i ningú que les visqui de prop, pot restar-ne al marge. Imaginar que a aquestes altures, els no catalans, deixant el seu ideari a part, han de votar una candidatura de paisanos, si és un truc electoral, és un truc molt infantil, i si hom creu de bona fe en la seva possibilitat d'estabilitat, demostraria en el que hi cregués una gran pobresa mental.

DIUMENGE VINENT, DIA 13,
a dos quarts d'onze del matí,

el President de la Comissió de Cultura, tinent d'alcalde

JOÀN CASANELLES

donarà una

CONFERENCIA

al

CINEMA KURSAAL

explicant l'obra realitzada per l'Ajuntament de Barcelona governat per l'Esquerra en els tres edificis del carrer de Casp, del carrer de Rosselló i de Sarrià, que havien pertanyut als Jesuïtes, avui convertits en grups escolars on reben ensenyament més de tres mil infants.

Es projectarà un film i diverses fotografies.

AMB UNA VICTORIA ELECTORAL DE LES DRETES, EL 20 DE NOVEMBRE SERIA UNA REPLICA AL 14 D'ABRIL.

EL POBLE CATALA NO CONSENTIRA QUE AQUESTA REPLICA ES DONI.

EL PRESIDENT DE L'AUDIENCIA CONFESSA QUE L'ESQUERRA HA DONAT EXEMPLE DE SANEJAMENT POLITIC

El senyor Anguera diu que ha trobat a l'Ajuntament les màximes facilitats per a depurar l'afer de la venda de credencials

"El Noticiero Universal" ha publicat un interviu amb el president de l'Audiència, que, naturalment, no ha estat reproduït per "La Publicitat" ni per "La Veu de Catalunya", periòdics que amb tanta de fruïció recullen tot el que fa referència a la venda de credencials de l'Ajuntament. Heus ací un fragment del dit interviu:

—¿Qué trascendencia concede usted al asunto de la venta de colocaciones?

—Creo que este asunto requiere una labor paciente y una comprobación metódica por parte del Juzgado, para que vayan a la causa todos los elementos que deben ir, y no los que no hayan tomado parte en su trama; meticulosidad no refida con la severidad.

—Circunstancias de todos conocidas determinan que el nombre de la Esquerra aparezca envuelto en esta irregularidad; ¿qué consideración le merece la actitud de tal partido?

—La Esquerra, puede decirse que

abrió el juego. Expulsó de su seno a varios amigos que eran concejales, por considerar que su conducta no respondía a las exigencias de la ética que debe imperar en todo partido político, de cualquier tendencia. Por tanto, la Esquerra dió ejemplo de saneamiento político.

Después, las actuaciones han venido a concretar que estas operaciones, en una buena parte se hacían por el Banco de Crédito y Valores, y, eficazmente, con sencillez y energía propias de la justicia, completó esta labor con resultados que son de todos conocidos.

La investigación es difícil, porque lo hecho de una parte puede determinar actuaciones cerca de personas que tienen perfecto derecho a ser respetadas.

Pueden haber personas que hayan delinquido en el seno de la Esquerra, pero ante la sola sospecha de tal cosa, se ha apresurado a expulsarlas de su convivencia. De manera que en el Ayuntamiento hemos encontrado las máximas facilidades."

EN DIUEN DECENCIA POLITICA

INSULTEN FRANCESC MACIA, PERO EL VOLEN FER SERVIR D'ESQUER PER A LA SEVA CANDIDATURA

"La Publicitat", d'ahir, comenta la violència que el seu candidat senyor Noguera i Comet féu emprar contra els rabassaires, diumenge passat, a Tarragona, i diu:

"La maniobra és clara: l'Esquerra té por de perdre a Tarragona i li convenia posar una persona parcial al Govern civil que la protegís en la seva campanya electoral feta a base de produir una agitació agrària.

I bé: és per això que el president de la Generalitat s'ha constituït a la circumscripció de Tarragona? Per ventura, el president de la Generalitat ens ha volgut servir una mostra de la revolució que promet en cas de derrota de l'Esquerra? I encara podríem preguntar: és lícit que l'autoritat màxima de Catalunya es prevalgui de la seva alta representació per a convocar actes electorals a benefici del seu partit, com ha fet en molts llocs d'aquella circumscripció?

Els fets de Tarragona denuncien l'actitud que l'Esquerra es disposa adoptar en la pròxima lluita electoral; la formació d'un exèrcit clandestí que celebra revistes i concentracions, fa sospitar els procediments que l'Esquerra podrà posar en pràctica si li sembla oportú. De tot això, el senyor Macià n'està perfectament informat, com n'està d'altres coses sobre les quals encara no ha trobat l'oportunitat per a dir-ne una paraula. El seu silenci obstinat, però, no l'eximeix de responsabilitats davant el poble de Catalunya. Pot triar entre ésser pacificador a ésser l'instigador d'una guerra civil; ell dirà si posa el seu partit per damunt de Catalunya o si pretén implantar un règim feixista que obligui a la unió de tots els catalans que vulguin reaccionar contra aquest intent de dictadura."

Després de dir tot això del senyor Francesc Macià, els de "La Publicitat" continuen considerant lícit, honest i de gran ètica política emparar-se sota el prestigi del seu nom per caçar uns vots que permetin als senyors Hurtado, Nicolau,

Esteve, Noguera i Comet, Pere Domingo, Baltà, Bastardes i altres companys, tenir una acta al Parlament de Catalunya.

Durant divuit mesos, la fòbia màxima contra Macià ha sortit de "La Publicitat" i dels d'Acció Catalana. Aquesta fòbia va arribar al seu punt àlgid quan Anguera de Sojo va cessar de governador i els de "La Publicitat" acollien l'esperança de posar-lo a la Presidència de la Generalitat.

Després, quan es trobaren amb la gran desbandada i constataren que del seu partit ja no en quedava res, començaren a pensar que anant amb Macià podrien tornar a alçar-se, i havent-lo trobat durant tant temps un home funest per a Catalunya, de la nit al dia el trobaren un gran home i cultaren a oferir-se-li.

Quan l'Esquerra acordà anar sola a les eleccions, així i tot continuaren servint un gran respecte per Macià, i en confeccionar la seva candidatura de concentració, aconsellaren de completar-la amb el nom de Macià.

Ara, continuen cercant que el seu prestigi els valgüi, però descarats i sense noció de la decència política, el tracten de fomentador de procediments caciquistes, d'instigador de guerres civils, que vol implantar un règim feixista, que intenta crear una dictadura.

Quan s'acusa un home de tot això, anar-hi de company en candidatura es pot qualificar amb una pila de noms d'aquells que els diccionaris galrebé no gosen incloure.

SI ELS PARTITS POLITICS ES MOGUessin PER IDEALS I NO PER INTERESSOS, LA LLUITA ELECTORAL ES MANTINDRIA EN UN TO DE NOBLESA. ARA, PERO, AL DAVANT D'UNES ACTES, ELS PARTITS QUE LES NECESSITEN PER VIURE, DEIXEN FAS ALS INSTINTS ANIMALS

C. A. JORDANA